

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k.
" pol leta 4 " — "
" četrť " 2 " 20 "

Po pošti:
za vse leto 10 g. — k.
" pol leta 5 " — "
" četrť " 2 " 60 "

Vredništvo in opravništvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:

Za navadno tristopno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat
5 " " " " 2krat,
4 " " " " 3krat,
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štampelj) za 80 kr.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo

Peticija koroških Slovencev

(Konec.)

1. „Vsaka župa ali politična občina se smatra kot slovenska, kjer se v cerkvi slovenski pridiguje.“

Na Koroškem se šestokrat brez uroka ugovarja: Slovenci že vsi nemški znajo. — Istina pa je, da večina Slovencev in Slovenk nemški, večina v slovenskih krajih nameščenih nradnikov pa slovenski ne zna.

2. „Vsaka slovenska politična občina naj se podredi le slovenskemu sodnijskemu okraju, vsak slovenski sodnijski okraj le slovenskemu okrajnemu glavarstvu in le slovenskemu volilnemu okraju.“

Tako bi se najpriprosteje vpeljala ravnopravnost dejanski, odstranjen bi bil razpor glede jezika in narodnosti, ker bi ne bilo več prilike in bi mesto tlačenja nastopila pravica; tudi uprava bi bila mnogo prostejša in olajšana.

3. „V vsih slovenskih uradih, pri vsih okrajnih glavarstvih naj se nameščijo le taki uradniki, ki so ne le slovenščine v govoru in pisavi zmožni, ampak ki so tudi prijatelji slovenskega naroda in slovenskega jezika.“

Nasprotniki slovenskemu uradovanju na Koroškem šestokrat breztemeljno ugovarjajo: Slovensko uradovanje bi uročilo babilonsko zmešnjavo. Ravno narobe je prav. Da uraduje uradnik med Slovenci slovenski, ne dela to nikake zmešnjave, dobro se razumita; to pa je babilonska jezikova zmešnjava, ka slovenski narod slovenski govori a nemški ne razume, uradnik pa nemški govori a slovenski ne razume.

Slovenskih uradnikov bi ne manjkalo, da bi bilo čutiti. Pred vsim naj bi se slovenski, slovenskega uradovanja zmožni uradniki, ki so zdaj nameščeni v nemških pokrajinah, predstavili v slovensko urade. Dalje bi se mnogi skazali kot spretni slovenski uradniki, ki se zdaj kot absolutno nemški smatrajo in svojo slovensko narodnost skrbno prikrivajo iz strahu, ka ne bi v sedanjih časih veljali kot nelojalni in trpeli škodo na daljnem napredovanju. S početka bi bilo že pomagano, da le načelnik urada slovenski uradovati more, drugo

bi pozneje samo po sebi prišlo. A nihče slovenskega jezika nezmožen bi se ne smel namestiti v slovenskih krajih pogojem, da se v odločenem obroku slovenščine nauči, in to zbog tega ne, ker se prileta jako težko jezika uči in ker uradnik pri svojih poslovi tudi potrebnega časa nima, zlasti pa zbog tega ne, ker so ne redko taki, ki se mučijo s slovenščino, najbolj zagrizeni nasprotniki vpeljave slovenskega uradovanja.

5. „Volilni red naj se tako popravi, da bodo tudi Slovenci deležni svojih pravic.“

6. „Vsaka slovenska občina, vsak slovenski sodnijski okraj, vsako slovensko okrajno glavarstvo naj se podredi slovenski deželni vladi in slovenskemu deželnemu zboru (ali vsaj slovenskemu oddelku deželne vlade in deželnega zbora).“

To bi se zgodilo dvojnimi načini:

1. Da se slovenske pokrajine na Koroškem, Štajerskem, Kranjskem, Goriškem, v Tržaškem okraju in v Istri zedinijo v eno deželo, naj se imenuje Ilirija ali Slovenija, z enim deželnim zborom v Ljubljani, kot naravnem središču slovenskih pokrajin in na čelu eno deželno vlado in enega c. kr. deželnega ministra. Slovenski jezik bi bil, kakor naravno, za Slovence uraden jezik. V deželi bivajoči Neslovenci ostanejo pri svojih pravicah.

Tako zedinjenje slovenskih pokrajin v skupino bi ne bilo nič novega in nič nenavadnega. Do leta 1848. so bile te pokrajine združene pod imenom Ilirsko kraljestvo; zdaj bi pripal samo še slovenski del Štajerske. S tem bi se dejanski vpeljala ravnopravnost, svršila poravnava z vsimi šestimislovenskimi deželnimi kosovi, rešilo bi se srečno jezikovo in narodno vprašanje. Zedinjena, večino enojezična slovenska dežela (Ilirija) bi se laglje in ceneje oskrbovala, nego šest dvojezičnih kronovin, šest deželnih vlad in šest o jeziku in narodnosti prepirujočih se deželnih zborov. Zedinjenje vsih tih pokrajin bi bilo po popolnem skromnem mnenju na korist državi, Slovincem in Neslovincem v imenovanih deželah.

Je pa še drugi način:

2. Ako se slovenske pokrajine na Koroškem, Štajerskem, Kranjskem, Goriškem, v Tržaškem okraju in Istri ne zedinijo, nego da ostanejo Slovenci tudi za prihodnje razkosani v šest po jeziku mešanih kronovin, šest deželnih zborov in deželnih vlad, bi bilo vendar za silo Slovincem pomagano s tem, da se odloči:

a) da se v deželnem zboru koroškem, štajerskem, kranjskem, goriškem, tržaškem in istrskem, kedar koli naj se obravnava o narodnih stvareh n. pr. o šoli in uradu, o učnem in uradnem jeziku, poslanci vsigdar ločijo v Slovence in Neslovence ter da potem vsak oddelek samostalno svoj rod zadevajoče posvetuje in stavi predloge za postave; dalje b) da se pri vsaki tih šestih deželnih vlad in šestih deželnih zborih organizuje slovenski oddelek in slednjič:

c) da se temu slovenskemu oddelku podredijo slovenske občine, slovenski sodnijski okraji in okrajna glavarstva.

Slovenci so čvrst, zdrav rod; v celoto zedinjeni z eno deželno vlado in enim deželnim zborom, bi bili krepčujoč ud državi; tako žalostno razkosani kot disjuncta membra brez notranje vezi, stiskani germanizacijo so le vaba sosedom, kateri so željni slovenskih pokrajin ob jadranskem morju.

Visocemu c. kr. ministerstvu se slednjič preporočno predlaga:

Razkazilo slovenskih žup, oziroma občin na Koroškem po šematizmu krške škofije za l. 1871, katero naj bi se oddelilo slovenskim okrajnim sodnijam in okrajnim glavarstvom. (Pride imenik krajev in konec se glasi): Na kratko rečeno je potreba Slovencev v tem: da se zedinijo in narodno organizujejo, da jih ne nadvladuje privilegiran rod, ampak resnično avstrijska, vsim narodom enako pravična c. kr. vlada. *)

V Colovcu 12. maja 1871.

*) Peticijo smo posneli iz „Zukunft“, ker je v novejšem času Dunaj bliže, nego Maribor. Vredn.

Listek.

Dubenske pogodbe.

(Poljski spisal Ign. Kraszevski, poslov. L. G. Podgoričan.)

Kdor je naše Dubno *) že kedaj videl meju letom, ko je pusto in mrtvo; ko je kazno, da le židje žive v njem in da čaka živega probuzenja prve dni januarja meseca, — in kdor ga je videl ob pogodbah (ob keh pa jih ubogo malo skleno), ta zna: ta čas — da še poznati ne more tega mesta človek, tako je oživljeno, tako predručeno.

Dubensko sejmišče, mestna hiša — to občestno prostorišče je druge krati prazno vse leto in pusto; po ulicah se todi pa todi plazi kakov žid s košem, napolnjenim s kramo, tam pa tam kima kaka raztrgana židka, kak morejne (bogati žid), kak faktorček (postrešček), ki čaka potrebnega popotnika, kakov stražnik ali pa uradnik, časi tudi kak uradni sluga — to je vse. Nikdar ne čuješ drdrajočih kočij, nikdar ne prave živosti; prodajalnice so sicer odprte, ali v nobeni ne vidiš kupcev; pred mestno hišo pohaja le straža in ozira se v topole, ki veter igra z njimi. V gostilnici Dobrijalovskega je vse tiho, ogenj je ugasnil, biljar je

pregnjen, strežaji dremlijo, po drugih manjših gostilnicah poje le kitara, kterež strune ubira sama gospodinja, zato da si krati dolgočasnost. Tiho je tudi na širokej ulici, ob katere se ob pogodbah po tesnih domih kupoma gujeto pogodniki srednje vrste, — tiho je vse po ulici, kder je sicer toliko prilestnega kriča in hruma. Ob oknih vise vmazane zavese; vrata so s kladijem zadelana; po bivališčih, sicer odmenjenih plemenitim pogodbikom za salone in sobane na posvetovanija, po teh stanoviščih so preproste krčme — s kratka: Dubno je ob takem času podobno trombi brezi trobca, sveči brezi luči.

Ali bliža se mesec januar — gledite — vseh gostilnic klopi, mize, stol, sedala stojé na trgu in po ulicah okrog; pomijajo jih, drgno, kraspljo, oblačijo, če dijo in ličo, belijo stene po izbah in malajo, predstavljajo kamena in mažo peči, popravljajo tla, v okna vtičo nove šipe, gospodarji in gospodinjse se umičo v najzakotnejše izbe svojih domov, zato da mogo več prostora oddati v najem. Že se po mestu pričinja življenje: po ulicah hodijo ljudje, ki raznašajo različno robo — mizarstvo, steklarstvo, jermenarstvo ali popravljenost, ali pa do cela novo. Po prodajalnicah vse razpostavljajo. Brodski najemščaki in kramarji se po vseh cestah drdrajo v Dubno, peljo namreč kramo, kupce, umetnike

— o, to so umetniki — in mnogo robe in različnih ljudij. V mestnej hiši je hrup in tek. Dobrijalovski prostore v sobani, v veži in po drugih sobah oddaje knjigotržcem, modistkam, lepotninarjem (galanteriehaendler), beretalcem z norimberško robo itd. Trgajo se za ugodnejše prostore, pričakajo, botajo se, pribijajo police, gradé odre — povsodi se čuje klepanije, razbijanje s kladivi in brenkot srebrnih posod in iz medi, — posod, ki jih izkladajo iz velikih zabojev, keh je polna vsa sobana, polni so jih tudi mostovži in stopnice; tu dehti in suče se Kremeniški žid v novem, črnosvilenem šarafanu: razobeša varšavske izdelke, ki jih prodaja po zlati — po njegovi pezi; blizu njega optik Stein razlaga naočnike in temne kamere (camera obscura); tu Dobrijalovski sam razpostavlja sladkorno in mize razpenja, zato da bode vsakdo mogel priti k njegovim sladkarijam. Po mestu je vse hrumno, vse teka sem ter tja in kriči; — nekateri so že razposlali svoje postrežnike, da preskrbe stanovašiča potrebna ob pogodbah, nekteri najemljo cele domove za predpostni čas, ki ga menijo preživeti v mestu. Židje so že zavohali, kaj se godi tu, in gleda, tepó se in pehajo, vrešče in trgajo se za nesrečnega opravičnika (agent), vsak bi rad dobil ga na svojo stran. Mnogokrat mora straža z izdatnimi pomočki razganjati židov-

*) Dubno je mesto v Volinji na velikej cesti z Brodov v Žitomir.

Dopisi.

Iz Kamnika, 5. junija. [Izv. dop.] Znano je, da je naše čedno mesto na Gorenjskem, Krško pa na Dolenjskem, tedaj daleč narazen. Imenitnost Krškega obstoji v belo-modro-rudeče pobarvanem tramu poleg županove hiše, imenitnost Kamnika pa reprezentira, vsaj za zdaj, župan, veledebili in špehoviti gospod Janez Kecel. V čem sta si tedaj podobna ta dva mesta? V tem, da so liberalci na Krškem barona Konrada za častnega mestjana že zvolili, naš župan in njegovi privrženci pa to še le nameravajo. Naš župan namreč, ki je, kakor sem že rekel, jako debel in pri katerem materija nadvlada duha, je čul o velevažnem činu Krčanov. Hm, si misli, to bi bilo nekaj! Saj tako ves čas svojega županovanja nisem nič koristnega storil, kaj ko bi mi tudi volili Konrada za častnega mestjana, in bi jaz s tem vredno zapečatil svoje ničevno delovanje. Reč je premisleka vredna, malo muje in vendar pridem v časnike, niti originalna misel, ampak samo Krčane posnemamo. Tako si je mislil in ker mu krške lavorike le spati ne dadé, zdajci vstane in gre — ter razpiše sejo, kar je res čudovito, kajti že več kot leto in dan ni tega storil. Pri seji bo menda gospod Kecel s znano bistroumnostjo dokazoval do zdaj še neiznajdene zasluge barona Konrada za kranjsko deželo in potem se bo sklepalo, ali bodo Kamničanje lepo ubogali svojega župana ter trobili v rog Krčanov, ali si bodo to stvar drugači premislili. Kolikor pa jaz poznam naše mestne očete, sodim, da županova ne bo veljala, kajti Konrad za naše mesto ni čisto nič storil, daroval je pač enkrat 200 gl. mestnim revežem, a ne iz svojega žepa, ampak iz zapuščine nekega bogatina. To pa na zadnje vsak zadene, k večem če se gospodu Kecelnu to kaj posebnega zdi. Tedaj Kamničanje, ki slovite kot narodni in ste se kot taki že skazali, dajte pozor in blamirajte še enkrat svojega župana, kateri Vam tako ne bo več dolgo županoval. Krčanom pa v blagovoljno porabo povemo, da so drugod po družih kronovinah tudi še deželni načelniki, ki imajo toliko zaslug za Kranjsko kolikor Konrad, če ravno še niso pustili na brezorožno ljudstvo streljati — naj še te zvolijo za častne mestjane, da bodo potem imeli toliko častnih mestjanov kolikor je jagod na „paternostru“ ali pa še več, kolikor je „šindelnov“ na Krškem. —

Iz Ipave, 1. junija 1871. [Izv. dop.] V nedeljo 28. maja t. l. se je opereta: „Prepir o ženitvi“ v drugo predstavljala. Videli smo, da naši igralci in igralki ne gredo rakovo pot, igralo se je, ako je to mogoče, še veliko bolje, kakor pri prvi predstavi. Želeti je le, da naši diletantje ne ostanejo pri tej igri, da se druge kmalo lotijo; gotovi smo, da vsaka druga igra brez petja se brez posebnega truda da v kratkem izvršiti. — Ker je pa to naloga dotičnega odbora za gledališčne

predstave, ne smemo se za zdaj vtikati v reči, ktere še do zdaj nam niso znane. Nadejamo se, da bo svojo nalogo v zadovoljnost celega občinstva do vrha dognal; da že vé, kaj in kdaj se bode zopet igralo. Igralcev ne bode manjkalo, poslušalcev pa bode zmirom več. Torej naprej!

Počil je glas, da se je iz Hrvatskega 17 roparjev o naše gozde vsélilo. Kaj, ali je sploh na tej vesti kaj resničnega, se do zdaj ne vé, toliko je res, da je srečnam povelje, paziti, da jo ne prihlástijo roparji v vasi. Vrhpoljci so že enega sumljivega vjeli in tirali s puškami na rami v Ipavo, od tod se bode v Postojno poslal. Upamo, da je revež navadni klativitez.

Iz Haloz 5. aprila. [Izv. dop.] (Pisava rodovinskih imen v maticah in urednih listinah). Bezumna birokratno-nemškutarska praska, ktero je tonekda priobčil ta časnik, proti vrednemu pošteniaku, mnogo preskušanemu, kakor zlato čistemu, kakor glat lešččemu se narodnjaku Jerneju Ciringerju o pisavi rodovinskega imena „Brezočnik“ daje mi povod prebesediti zastran pisanja ali pravopisa pridakov v maticah in urednih listinah.

Dosedanje pravilo je velevalo, ka se imajo rodovinska imena tako prepisavati iz župnih matic v uredne listine, kakor je kaže izvirnica, da se zmotam prilika ne odpira. Povse dobro, tudi jaz bi se pridružil tej naredbi, ako bi povsod, to je v vseh skrajnih doslednostih pravo vrednost imela, ako bi poprek mogoča bila, in če bi uredni zapisovalec bil dovolje poučen in zveden uradnik pridakve pravilno biležeči, kar se je zvečine pogrešalo in še dnes se prepogostoma pogreša. Omenjeno pravilo bi v nemogočnost porinilo novejšo pisavo, nijeno česko, hrvaško, slovensko itd. ime ne bi se smelo novim, od vlade potrjenim, ustrojnim pravopisom napisati, kajti nekda v starih listinah ni bilo tako zapisano, razumevaj, ker ni bilo takega pravopisa, po takem ne bi pripustilo nikakšnega napredka, popravka ali spopolnka. Postavimo porabni primer. Rodonačelnik neke obilne rodovine se zove Arnejčič, prvi porod, mu je bil v rojstveno knjigo zapisan Arnejzhiz, drugi Arnejzhizh, tretji Jernejzhizh, četrti Jernejzhizh, peti Ernejzhizh, šesti Ernejzhiz, sedmi Arnejtschiz, osmi Arnejzhiz, deveti Arnejtschitsch, deseti Arnetschitsch, enajst Arnejcic, dvanajst Arnejčič, trinajst Arnejčič. Duhovniki so se čredili in po njih pisava, vsaj isti duhovnik je pisal isto ime v večih raznopisih. Bi li kdo zahteval rodokaz te rodovine, ki je resnično zapisana v vseh navedenih raznostih, dobil bi ga v trinajsteri imenski pisavi, da si je za dnešnje dobe le edina prava Arnejčič. Je li bi oča imajoči pet otrok, vsakega inachi vpisanega, primoran bil za vsakega inachi se podpisavati, zato ker je trma ali nevednost kakšega gegavega urednega zapi-

sovalca spačila pravilno pisavo. Po zgornjem načelu zapisano ime Arnejtschitsch v matici trebalo bi tako pisati do sodnjega dne, in kdo pametnih bi mogel kaj toliko bodalastega terjati? nili tsch — č? V grdih in vegljavih podobah javljajo matice pridakve: Coreak = Korenjak, Fiashko = Fijačko, Collenneg = Kolednik, Tabloviz in Toplovetsch = Topolovec, Gavesch = Gaves, Ventik = Hentak; isto se je vršilo s krajnimi imeni: ex Schupp = Žup, ex Ossentenz = Gosetinec, Prasoviz = Brezovec, ex inter Piscinas = Medribnikov, ex magno monte = Velikega vrha, vsaj mons ni = vrh. Pisalec pridakov in krajnih imen na navedeni način zatiral bi uradovanje v neizgazljivo grez. Kar ste mračna doba pa zakrivljena ali nezakrivljena nevednost zagrešili, treba je zvedenosti popraviti, k čemur mnogo pomore globše znanje narodnega jezika in poprek jezikoslovja ter narodovo izgovarjanje, včasih tudi sleditev iz novejših dobe v starejšo. Nikdor se niti ne zmeni, ako se pripisujejo priimki iz latinske ali kake druge pisave v pravilni nemški pravopis, ako se prevaja iz latinščine v nemščino, vse je izvrstno, le slovensko ne bi smelo veljati; prepíše li nemškutar z imena Crishtofiz Kristowitsch, nikdor mu ne stavlja ovir, nikdor ne popravlja po izvirnici, a na pisavi Kristovič se uražajo nam zlodeji. Nemškutarski hudobniki in drugi dodljeki predstavljali so hlastavo slovenska krajna imena, bodi si pravilno ali nepravilno, vse jednako, in nikdor ni čmrgnol našedši take nove prikazni v urednih listinah, in še dnes so povoljne: Dolane so prešle v nemškutarskih pisarnicah v Dollendorf, česar na Slovenskem ni in Slovenec takega strašila ne govori. Nekda mladi slovenski pisatelj a sedaj stari in strastni nemškutar Danjko je skoval iz imena Ključarjevci Schlüsseldorf, da si ključar ni Schlüssel, toda rabi se z odliko v pismih, kakor Rundsberg, naš Runeč. To vam je, draga gospoda, vražja zaslepljenost in strastna zatelebanost, kar vsakternik obema ramama silno podpira ne rabeči naših slovenskih imen. Kdor skvari in zvihra slovensko ime p. Bezjak v Wesjagg, Wessiagg, Wessiack, Wesiackg, vse je lepo, častno in dobro, le pravilna pisava peče. Podobno načelo vodi stvarnika metulje goseniškega šematizma labodske vladikovine zagovarjajočega istimi otlimi in bedastimi razlogi spačeno dete, a nasprotniški tabor ne povzemlje istih razlogov proti sebi, čeravno je naš pravopis točnejši in popolnejši od nemškega in latinskega, a ne more v pisavi razločevati Nemec od Š, Š, toraj ni delati razločka med Sužnik in Sušnik, med Žizka in Šizka, prvi namreč slavni česki junak in vodja, a drugo predmestje ljubljansko, *) odkod po takem pomota? ne li odonod, odkoder nam se sponaša? Če kak nemški zacepanec tega ne razvidi, opráščamo jegovemu kuređjemu pogledu, a nikdar Slovencu samo po imeni ali nemškutarju znajočemu raz-

*) Še ni.

Stavec.

skih faktorjev premnožne vpijoče gruče, — kopice nesramnih faktorjev, ki se za vsacem prišlecem zaganjajo tako, kakor lovci vró za zverino.

To so Dubenskih pogodeb (kontraktov) začetni dnevi.

Že je českých godcev cela banda poséla na vrhnjem prostoru v obednici; že so razgrnene močne platnene zavere po prodajalnicah; Dobrijalovskemu v kuhinji gorí ogenj; gostilnicam na vratih se smijó vabila: žitomersko igralno društvo oznanja novo dramo (!): „Sovrašstvo in žalost“ daleč prišle družbe skakalcev, glumačev in angleških jezdecev se priporočajo z velikimi listi, z velikim praporom, nataknenim visoko tako, da plapolá nad dimnikom te gostilnice, kder je na dvorišči jezdišče (cirkus). Na širokej ulici je zverinjak (menagerie), nekoliko novih nenavadnih postrežnikov, nekoliko varšavskih kavarn, — ena njih je navadno na prostoru pred mestno hišo. Židov je še enkrat toliko, nego jih je sicer, iz vsega Volinja so tù; sešli so se bogati kupci, zato da čas upotrebijo sebi na dobiček, ker plemstvo potrebuje novcev, da bi od njega cenó kupili poljske pridelke; tudi kanljivi beretalci so navzočni: židje s knjigami, židje z numismatiškimi zbirkami, židje z lepotnino, židje s starim srebrom, z obrazi itd.; saj s čem neki ne bereta žid? Žid

tudi z lajno pohaja po ulicah in lajna; nekteri beretajo z Brdičevskimi koledarji, nekteri v krabicah nosijo okrog vžigalne kapice in beretajo z njimi, pa ni nevaren njih ogenj, ali pa tudi varajo ljudi z mošnjami, z angleškimi nožki in pipci, ki jih nosijo v torbah po semnji, zibljó se po ulicah in ves božji dan upijó in ponujajo vsak svojo robo. Povsodi gnjezdé in tičé kramarji in čepé prodajalnice. Najparadnejši so se razmestili v mestnej hiši okrog velike sobane, po vseh pritvorih, stranskih sobah, pred vsemi durimi in vhodi; nekteri so na ulici, nekteri pa svojo robo najraji na hrbtih nosijo od kraja do kraja. Idiva, bralec, da bodeva videla, kdo vse ide v mesto, a ker največ ljudi ne mara skozi Luška vrata vré v Dubno, stopíva tija za zid bližnje cerkve, pa počakiva. Kočija, pet poštnih konj, jemšček na konji sedi, lokaj na kozlu; zadaj se mu je nekov capin obesil na kočijo, v kočiji pa sopíše debela Milost s čestnim znamenjem, pripetem h kozlu, — pogledi! a s kosmato kožo podložena čapka po strani čepi na glavi tolstej Milostivosti; razprečen je gospod, i podoba je, da spi. Jedva se je pripeljal skozi Luška vrata, — o, kaka sitnost! Vse se dere, vse gnjete okrog njega.

„Gospod! gospod! jasni gospod!“

„Naj sem-le ide gospod!“

„Jasni gospod zmerom tu ostaja! Jasni „pan“ gospod maršalek biva pri meni!“

„Dejte, čemu ta krič! prosim, k nam! bivališče je toplo! oves ceno, po godi vse!“

„Na trgu že ni več prostora! ni ga več, res ne!“

Tako vrešče faktorji, keh cel kup krohoče okrog kočije, konjo zadržuje i mota se po cesti, nekateri pa se zminjajo mej vrati. Zastonj kolne jasni pan, zaman reutači njegovo spremstvo, kriči, tolče okrog sebe, odganja sitneže, hoče dalje odpeljati se, ali židje ne puste naprej gospoda, dokler ga ne zapeljo na varno mesto, sami pa se prepirajo, bijó do krvi, zato ker so drug drugemu odgovorili plemenitega gosta.

Po vsej širokej ulici, na kterej se vkljubu nje širokosti le težko ogne voz vozu, židje jasnega pana spremljajo s tem kričem prav na semnjišče; a tu, jedva so se konjska uha prikazala z ulice, jame se nova drhal zgrinjati iz krčem i z največim kričem pritisne v spremnike jasnega pana, peha jih na stran, bije i grči okrog kočije.

„K meni, k meni, k meni!“

Trgajó se za konje i služnike tako, da jasni pan naposled svojega slugo pošlje, naj oglasi ga v kterej boljših krčem. Nesrečen človek je to, ta lakaj, ker — jedva zleze z voza, že ga duše, — stopi enkrat, že ima

like na drobno. Iz te razmišljave prihaja se na sledeči sklep: rodovinsko ime bodi si povzeto iz kake stare pisave ali prepisano iz latinske matice v pravilni nemščini na kako uredno listino napisano drži in velja; stoji li to, kar povse gotovo spričuje vsakdenja skušnja in porabnost, toraj mora tudi po najtenjših miselstvenih pravih sklepa in sode vsekdar veljati pisava rodovinskih imen v našem od vlade pripoznanem pravopisu toliko več, ker je popolnejši od nemškega, tedaj tudi vodi na jasnost in na tenje določuje. Po takem so vsi vgovori in sponosice, ka bi naša pisava zavajala v pomote, le slepilo bedakom, hurmakom, nevedencem, strastnikom in nemiselnikom, ovajajoče črt in gaz našega pravopisa. Ne polagajmo več posluha na tak hudobni blebet.

Iz Celovca, 4. junija. [Izv. dop.] Znano Vam bode gotovo iz Besednika, da je družba dobila ravno te dni privoljenje, uravnati si lastno tiskarnico v Celovcu. Pa — per tot labores — per tot discrimina rum. Vlada ni stavila nobene overe — a naši mestni očetje so se družbine tiskarnice branili — na vse kriplje in veste — zakaj?

Celovec — tako so modrovali — je nemško mesto; vloga za družbino tiskarnico je pisana slovenski — tiskarnica bode tedaj tudi le slovenska — nemški značaj celovškega mesta je potem takem v strašni nevarnosti: to ne sme biti, tedaj sklenejo: Celovec — kot nemško mesto — ne potrebuje slovenske tiskarnice; ako pa vendar deželna vlada družbino tiskarnico za potrebno in mestu koristno pripoznava — naj bo. In vlada je res bolj skrbela, povzdigniti mestno obrtnijo z novo tiskarnico, po kateri ostane Celovcu vsako leto najmanj 15—17.000 zaslužka, nego mestni očetje sami!

Sedaj delamo potrebne priprave, da si jo najprej ko mogoče uredimo; kakor hitro ko dojdeta dva stroja in potrebne črke, bomo takoj pričeli, vsaj do oktobra nadejamo se, da bomo imeli vse uravnano.

Vtorek smo obhajali v Celovcu Janežičevo svečanost, težko težko smo pogrešali odličnih mariborskih in ljubljanskih rodoljubov; vsaj enega ali drugega smo za gotovo pričakovali. Pa da ste bili v Mariboru te dni vsi preplašeni in vznemirjeni zaradi tolike in nenadne zgube Tomšičeve, da ste v toliki nezgodi mislili bolj nase in bližnje stvari, ni težko razumeti, a bolelo nas je, da iz Kranjskega sploh in zlasti iz Ljubljane ni bilo pri Janežičevi slovesnosti ne duha ne sluha! Kljub vsemu je bilo vendar vse navdušeno, kakor redko kedaj pri enacij priložnostih.

Kakor bo v Mariboru in po spodnjem Štajerskem povsod znano, imamo v Celovski posadki od 28. aprila sem polk Hartung — obstoječ po ogromni večini iz samih Slovencev. Tudi med častniki so nam se imenovali nekteri domorodci — polkovnika samega — tako sem slišal na lastna ušesa — hvalijo oni — drugi sovražijo kot „Panslavista.“ Ime mu je Gjorgjo rojen Dubrovčan iz Dalmacije.

Vse to nas je nagibalo, priskrbeti si za Janežič

plašč raztrgan, a dalje se niti ganiti ne more. Ena polovica židov pa hruje okrog kočije: gorje jasnega prišleca krabam (schachtel), če so slabo privezane. — Ko hitro je pan stanovališče dobil kde, kočijo zapeljo na dvor. Osamel faktorji se posmehujejo: „Ha, ha! dobro bivališče to! zlodjev dom! črn tako, kakor kaka ječa! i. t. d.

Vrniva se, bralec, k Luškim vratom.

Gledi, tam-le se voziček pelje, pred njim so trije toleti konjiči v prostej opravi, na cvetkovanej šavenici sedi Milostivec, tudi tolst, zavrt je v siv kožuh iz jagnjetovih kož, — gotovo se pelje preresetati svojih pet sto rubljev.

Tamkaj-le pa je kočijica; pripreženi so štirje poštni konji; iz kočijice gleda grdo-bradat mlad gospod z naočniki; za njim peljô jahača; — to je igrač, ki z nekoliko sto cekini hiti, da jih zastavi satanu, od ktere ga se z izkušnjo vrne, samo z enim rumenjakom.

Ondi-le je voz s šestimi konji, odprta kočija s štirimi, voz s kuhinjo, voz s živežem; jasni, imoviti pan pelje polovico odstotkov svojim upnikom na novo posojilo do dvajset tisoč rubljev. (Dalje prih.)

čvo slovesnost vojaško glasbo nadeja se, da bo „Panslavist“ veselo in radostno ustrezal pohlevni naši prošnji in tako pripomogel, da slavimo slavno slavo slavnega Slava Janežiča. Odborniku Š. je bilo naročeno naj dela potrebne korake. Ta sreča ravno vodja vojaške glasbe in mu razodeva svoj posel in nalogo. „O da ist kein Hinderniss“ pritrdjuje vodja, in ko ga odbornik dalej vpraša je li treba, da sam in osebno naprosi polkovnika, zagotavlja ga vodja: das ist gar nicht nothwendig, der Herr Oberst würde Sie ohnehin an mich weisen, ich werde ihm selbst diess Anliegen vorbringen, dass er es abschlagen würde, ist nicht denkbar, wir haben ja auch in Dalmatien bei Beseda etc., oft und oft mitgewirkt. Ich schreibe Ihnen allsogleich die Piecen auf, damit sie das Programm zusammenstellen können. In takoj je zapisal 5 slovanskih piec in dostavil, da bo v pondelk (v dveh dnevih) dostavil, kar bo treba. Na to smo sestavili program. Pa čujte kaj se zgodi! Ponedeljek pride, vodja ob določenem času ni bilo; vtorek ga sam obiščem, a ko ga vprašam, je li govoril s polkovnikom in s katerim vspehom: plašno me pogleda in jeclja zamrmra: „Da“, ali malheur je. Nekdo je staknil polkovniku, da je slovesnost, ki jo bote obhajali, politična demonstracija, k takim pa on glasbe ne privoli.“ Janežičeva slovesnost in politična narodna demonstracija!!

Popoldne gremo naravno pred polkovnika — interpeliraj — kako je to, da nam Slovincem s tako mero meri, zraven ko Nemcem v njih nemškem kasinu brez vse overe svira vojaška glasba. Razloživši mu namen in pomen Janežičeve svečanosti mu povdarjam da na demonstracijo nihče ne misli — v dokaz mu omenim, da celo vodja gimnazijalnih šol — poznan kot zagrizen nasprotnik in Slavofag — ne vidi v tej slovesnosti senčice demonstracijske, ne on in ne vodja realke in pripravnških šol — vsi so učencom brez vsega ugovora dovolili udeležiti se svečanosti, ki nima drugega namena, nego da izrazimo očitno svoje spoštovanje in hvaležnost možu, ki je za nas Slovence daroval vse, kar je imel. Povdarjal sem še, da bi gotovo po celi Sloveniji jako dopadlo, ako bi se Janežičeve slovesnosti udeležil polk, ki je po večini slovenski, ki šteje vojake katerim je Janežičevo ime po družbinah knjigah znano in ki ga spoštujejo in mu hvalo dajejo za to, kar je on pri pomogel k njihovi omiki.

Ja es ist schon alles recht schön, allein Janežič geht mich nichts an, und das dürfen Sie am allerwenigsten betonen, mein Regiment sei ein slovenisches, dagegen muss ich protestiren, das Militär kennt keine Nationalität, zudem sind wir seit Kurzem hier, ich muss über jeder Partei stehen! Bedaure also dass ich beim Worte, dass ich dem Kapellmeister gesagt, bleiben muss, ich kann und darf die Erlaubniss nicht ertheilen. No kaj smo hteli dalej se prekvajati s takim panslavistom; poslové se sem mu omenil v prevdarek le to: Vi pravite da se bojite demonstracije, in zaradi tega ne daste privoljenja, jes pa prosim le to prevdarjati: Kaj bo večja demonstracija: Če dovolite, da slovenski vojaki z glasbo slovanskih viž povzdigujejo slovesnost moža, ki ga čista vsa Slovenija zlasti Štajerski Slovenci, ali če sem primoran: Slovincem po časniki razglasiti, da je polkovnik slov. polka to prepovedal in zakaj. Odgovornost te demonstracije pade vsa na Vašo milost. — Seveda nas je tako postopanje hudo bolelo, v ednajsti ure bilo je treba, priskrbeti si druge glasbe — hvala Bogu rešila je nalogo izvrstno.

Politični razgled.

Vso pozornost zavzima državni zbor, v katerem se debatira, bi se li potrdil državni proračun ali ne, bo li zmagana ustavoverna stranka ali minister-ska. Do trenutka nam še ni znano, kaka bo odločba. Pred sejo sta se izneverila ustavovercem poslanca Gustav Gross in „Thomschitz“ (Celjski) ter položila mandate. Vsled tega ima ustavoverna stranka samo še 77 glasov. Odločba zavisi glede večine in manjine edino le od poslanca Lasser-ja in njegovih 15 privržencev. Ako tih 16 poslancev glasuje v smislu ministerstva, potem so ustavoverci v manjini, ako pa samo ne glasujejo, nadvlada ustavoverna stranka. Iz nemških listov se med

vrstami bere, da se ustavoverci boje, ka jim še nekteri poslanci odpadejo in „N. fr. Presse“ piše: „Ako nas zadene nesreča, da zgubimo nekoliko glasov, nam mora vsaj ta dobiček ostati, da spoznamo svoje krive prijatelje in stranko očistimo nezanesljivcev. Žalostno je da so ustavoverci celo v parlamentu v manjini, pa to nam ne sme vzeti poguma. Kdor ne zna biti v manjini, ni vreden, da je kedaj bil v večini.“ Iz teh besed se vidi, da ustavoverci že čutijo konec svojega brezozirnega nadvladanja.

Iz Prage se poroča da bo pogajanje s Čehi skoro dovršeno. Sad tega pogajanja za Čehe bo bajé: zedinjenje deželnih zborov, českega, moravskega in šlezkega v glaven deželen zbor, nov volilen red, poseben minister i. t. d.

Vsa poročila iz Pariza se strinjajo v tem, da se razmere zboljšujejo in da bo razen razvalin velikih staveb, kmalo vse v prejšnjem rednem stanu. Blizo 400.000 ljudi, ki so po 18. sušcu mesto zapustili, se je vrnilo; javno mnenje pa ni ugodno narodnemu zastopu v Versailles. Debata o volitvah princev Aumale in Joinville se je preložila. „Indep. belge“ pripoveduje, da sta se morala oba prijateljem nasproti zavezati, da se, kakor hitro se volitev potrdi, odpovesta poslanstvu in s tem dokazeta, ka nočeta vznemirjati dežele. Aumale je bajé rekel: „Nočemo posnemati princa Louis-a, mi ne bomo ni pretendenti ni prezidenti!“

Turško oklepno brodovje je dobilo zaukaz jadrati v Tunis in potem pred Aleksandrijo. Ta vest zanimiva tim bolj, ker so razmere med Turško in Egiptom še vedno neporavnane.

Razne stvari.

* (Iz Celja) se poroča v nemške novine, da bo v Celji začel izhajati liberalen časnik v slovenskem jeziku, ki bo glasilo za celjski „lederne Festungsvier-eck“. Od več strani prašani, je li to istina? odgovarjamo: Pomen te vesti je menda ta, da se Celjani že nekaj dni niso blamirali in jih vsled tega že zopet koža srbi. Dotični gospodje menda mislijo, ka je strojarska omaka črnilo a podplat papir. —

* (Imenovanje.) C. k. deželna nadsodnija v Gradcu je dosedanjega kancelista pri okrajni sodnji v Bistrici (ilirski) Ja ne za Kopača imenovala za vodjo zemljiščinih knjig pri okrajni sodnji v Črnomlji. Kako barve je ta gospod, nam ni znano.

* (Razpisana) je služba kancelista pri c. k. sodnji v Bistrici na Notranjskem z letno plačo 500 sčasom 600 gold. Prošnje naj se vložijo do 22. t. m. pri deželnem predsedništvu.

* (Za vinski čeki.) Neki angleški časnik poroča, da se je v Parizu pred početkom nemškega obleganja precenilo vse vino ter se po končnem računu razvidelo, ka mesto Pariz potrebuje vsaki mesec 8 milijonov galonov, po naši meri 533.333 vedrov vina. Še več vina pa se je popilo za vladanja komune, potem je razvidno da strahoviti dogodjaji v Parizu niso izvor duševne bolezni, nego pijanosti.

Za Tomšičev spominek:

Prenesek . . . 205 glđ. 50 kr.	
Gosp. Janko Pajk, profesor v Mariboru	3 " — "
" Franjo Rošker, nadučitelj v Lem-bahu	5 " — "
" Pavel Turner, pravdoslovec na Dunaji	10 " — "
" Josip Šuman, profesor v Mariboru	2 " — "
" Franjo Pesjak, trgovec v Celovcu	5 " — "
" dr. Henrik Lorber, odvetnik v Mariboru	5 " — "
" Andrej Komel, c. k. nadčastnik pri koroškem polku	2 " — "
" Davorin Terstenjak, župnik na Ponkvi	5 " — "
Gosp. Franjo Kastelic, podstotnik v Celovcu	2 " — "
" Henrik Knežer, častnik v Celovcu	1 " — "
Neimenovana gospica	10 " — "
Gosp. Janez Robič, posestnik v Lembahu	2 " — "
" dr. Dragotin Ipavec, odvetnik v Mariboru	5 " — "

Neimenovan prijatelj v Mariboru	5 gld. — kr.
„Slovenec in 3 brati Čehi“ na Moravskem	5 „ — „
Iz Šentjurja pod Rifnikom po gosp. Matiji Dobršku nabrano:	
Gosp. Matija Dobršek	1 gld. — kr.
Balant Šuster	— „ 50 „
Gospodičina Marija Ipavec	1 „ — „
Gosp. dr. Gustav Ipavic in gospa	5 „ — „
Jože Hašnik, župnik	1 „ — „
Janez Kunej, kaplan	1 „ — „
Martin Matekovič	1 „ — „
Martin Šinuk	— „ 50 „
Nikolaj Ripšl	1 „ — „
Vinko Janžek	2 „ — „

Gospodičina Ana Erjavic	2 gld. — kr.
Gosp. Janez Hren	1 „ — „
Jože Zdolšek, kaplan	1 „ — „
Jože Novak	— „ 50 „
Martin Tompak	— „ 50 „
Franc Robič, posestnik in župan v Lembahu	2 „ — „
dr. Benj. Ipavic v Gradcu	5 „ — „
Janez Majciger, profesor	2 „ — „
Anton Šantl, gimnazijalni profesor v Mariboru	2 „ — „
Skup	302 gld. — kr.

Listnica vredništva:

Gosp. M. Kakor vidite porabljeno. Vaši želji radovoljno ustrezamo ter ob enem odposljemo. —

Oznaniilo.

Ravnokar je izšlo „Prirodopisje za ljudske šole“, spisal France Govekar, učitelj. Delce obsega na 102 straneh vse tri dele prirodopisa v prav umevni pisavi za šolsko mladež. Cena le 20 kr.; dobiva se pri J. Gi-ontini-ju v Ljubljani, pa tudi pri izdatelju na Igu (P. Brunnendorf). Bratje, brzo po njej! (1)

Vse predmete, ki se naznanjajo po raznih časnikih, naj spadajo v eno ali drugo struko, poskrbi N. Glattau-a Bazar za 10 % ceneje, kakor jih dotične firme naznanjajo. — Popolni cenik o več nego 15.000 predmetih zastoj in franko.

Po naslednjih čudovito nizkih cenah
prodaja in razpošilja v kronovine

N. Glattau-a prvi pariški bazar

za Avstrijo na Dunaji,

Stadt, vorlängerte Kärntnerstrasse, Nr. 51, v Todesco-vi palači.

darila za gospode, gospe in otroke:

Blago iz dunajskega usnja,

znano kot najboljši fabrikat na svetu.

Ročne torbice za ženske z jeklenim obro-
čem, ena prav velika gld. 1.20, 1.50; iz
najfinejšega šagren-usnja s pozlačeno klju-
čavnicco in okvirom, ena po gld. 1.80, 2.50;
velike gld. 3, 3.40; prav velike gld. 3.80,
4; s predtorbico za 1 gld. več.

Praktični portemonnais, za gospe, gospe
in otroke, s pozlačenimi zapornicami ali
gumi-trakom po krajc. 35, 50, 85; fini gld.
1, 1.30, 1.70; prav fini gld. 1, 2.50, 3, 3.50.

Praktični toki za smodke po krajc. 40,
60, 80; fini gld. 1, 1.20, 1.50; najfinejši gld.
2, 2.50, 3, 3.50, 4, 4.50.

Pisma in denarnice s praktičnimi predeli
po krajc. 60, 80, gld. 1; fine gld. 1.30,
1.50, 1.80; najfinejši gld. 2, 2.40, 2.80, 3.20, 4.

Znamne knjižice (notiz) krajc. 10, 15, 20,
25, 30; najfinejši v usnji vezane krajc. 40,
50, 60, 80 gld. 1.

Potne torbe iz najmočnejšega usnja, s za-
porno ključnico po gld. 2.10, 2.40, 2.70,
3.10, 3.70, 4, 4.80, 4.80. Cene računene po
velikosti.

Waterproof-popotni kovčegi, praktično
upravljeni in razdeljeni po gld. 2.40, 2.80,
3.50, 4; prav veliki po gld. 4.50, 5, 5.50, 6.

Potne sklenice s kupico in usnjem prevle-
čene po gld. 1.20, 1.50, 1.80, 2.10, 2.40.

Krasni albumi

na izbiranje in v čudoviti mnogovrstnosti.
eden za 25 podob kr. 35, 60, 80, gld. 1;
najfinejši okinčan gld. 1.20, 1.50, 1.80, 2,
2.50; za 50 podob kr. 65, 90, gld. 1.20,
1.50; najfinejši okinčan s podobami itd. gl.
1.80, 2, 2.50, 3, 3.50, 4; album za 100 po-
dob gl. 3, 3.50, 4, 5 do gl. 12; za 200 po-
dob gl. 4, 4.50, 5, 5.50, 6, 7 do gl. 18,
slednji v najnovejši krasotni obliki.

Albumi z muziko, igrajo, ko se odpro, dva
lepa napeva, jako pripravi za darila in
kinč salona. V obliki pol osmerke, najele-
gantnejše vezani gld. 8.50; še finejši gl. 11,
najfinejši gld. 14, 16. V obliki 1/2 osmerke
ravno tako upravljeni gld. 11, 12, 14, 16,
18; krasotvori v obliki četvorke gld. 14,
16, 18, 20, 24.

Pisne mape, vsaka s zaporom, jako praktične
gld. 1, 1.20, 1.50, 2; s popolnim pisalnim
orodjem gld. 2, 2.20, 2.50, 3, 3.50, 4, 4.50.

Neseserji najokusnejše izdelani z vsemi šival-
nimi potrebščinami po krajc. 45, 60, 80,
gld. 1; veliki gld. 1.50, 1.80, 2 itd.; prav
veliki, najfinejši gld. 2.50, 3, 3.50, 4, 4.50,
5; krasotvori za darila gld. 6, 7, 8, 10,
12, 14.

Pahlje za plese in šetanje

v najlepši zberki. Ena priprosta, lepa, krajc.

Čestiti prebivalci po deželi, ki bi iz Dunaja kar koli radi imeli, lahko vse brez izjemka dobé iz N. Glattau-a pariškega bazara. Tudi najmanjšo naročilo se strogo, solidno in vestno izvrši.

30, 40, 50, 60; s prav lepo slikarjijo kr. 40,
60, 80, gld. 1, 1.20, 1.40; najkрасnejše oprav-
ljena gl. 1.80, 2, 2.50, 2.80, 3.20, 4.80, 5;
Bouquet cvetlic s znotraj skrito pahljo,
ktera po volji izgine, po kr. 80, gld. 1, 1.50;
najfinejši po gl. 2.50, 3, 3.50.

Najboljši glavniki iz trdega kavčuka.

1 česalni glavnik krajc. 15, 20, 25, 30, 35;
1 gost glavnik kr. 20, 25, 30; 1 glavnik z
ročajem kr. 25, 30, 35; 1 vtekljivi glavnik
kr. 30, 40, 50; 1 žepni glavnik kr. 10, 15,
20; 1 obvodni glavnik za otroke kr. 10, 20,
25, 30; 1 žepni glavnik s zrcalom in kr-
tačo kr. 25, 30, 40, 50.

Najboljše, po novem načinu napravljene
krtače, kakoršne se le tu dobe. 1 krtača
za glavo kr. 30, 40, 50; fine kr. 65, 85,
gl. 1; najfinejši gl. 1.50; 1 krtača za obleko
kr. 50, 60, 80, gl. 1, 1.20; najfinejši gld.
1.50, 1.80, 2; 1 prav fina krtača za zobe
kr. 15, 20, 25, 30, 35, 40; 1 krtača za nohte
kr. 25, 30, 35, 40, 50, 60, 80.

Toaletno milo samo posebno fino. 12 kosov
velikega Glycerinovoga mila gld. 1.15; 12
velikih kosov mila iz grenkih mandelnov
kr. 85, gld. 1.10; dvanajstorka čvetličnega
mila z raznimi vonjavami gld. 1.90, 2.50;
dvanajstorka mila v podobi raznovrstnega
sadja kr. 95. Sicer vse druge baže.

1 pisna garnitura, obseza joča 100 najfine-
jših listov papirja s povoljnimi črkami in
imeni, 100 najfinejših zavitkov in 100 pe-
čatnih znamk. Vse to vkup za gld. 1; še
finejši gl. 1.35; najfinejši z barvanimi zavitki
gld. 1.70.

1000 pečatnih znamk, pozlačeno tiskanih
na nov patentiran način gumiranih, s po-
voljno firmo, grbom itd., velja le gl. 1.60;
500, gld. 1.25.

Najpotrebnejši na potova-
nji je dober Lefauchaux-revolver, s kter-
im se v 6 sekundah zanesljivo 6krat vstrelji,
brez da bi se petelin napel; razen te hi-
trosti to orožje tudi daleč nese, na 7 mili-
metrov gld. 18.50. 100 patron gld. 3.50;
na 9 milimetrov gld. 17, patrone gld. 4;
na 12 milimetrov gld. 19, patrone gld. 4.50.

Pestni revolverji 5“ dolgi po gld. 8.50,
patrone gld. 3.50.

Kolosalna razprodaja
od več na kant prišlih fabrik za marele in
solčnike.

Dežniki (marele). Velika lepa marela gld.

1.50, 1.90; Alpaka-dežnik gold. 2.80, 3.50;
Dežnik iz ponarejene svile (Zanella) gld.
3.20, 3.60, 4; iz težke lionske svile po gld.
5, 5.50, 6, 6.50, 7, 7.50.

Solčniki. Pomladni solčnik iz lionske
svile gld. 1.90, 2.20; s svilno podlogo gld.
2.80, 3; iz navadnega blaga kr. 60, 80; ve-
lik solčnik iz tkanine kr. 80, gld. 1, 1.20;
iz težke svile gld. 2, 2.40, 2.80; s svilno
podlogo gld. 3.20, 3.80, 4, 4.50; senčniki
gld. 1.80, 2.50, 3.

Tovarniška zaloga najboljših preramnic,
za ktere se daje poročstvo. Dvoje iz angleš-
kih koncev kr. 45, 60, 80; svilnatih kr. 85,
95, gld. 1.10, 1.60.

Imenitni peresniki in noži iz bessemer-
jekla, znani kot najboljši na svetu, po kr.
20, 30, 40, 60, 80, gld. 1, 1.20, 1.50.

Imenitne žlice iz bessemer-jekla, dobro po-
cinjene, kakor srebrne nikdar barve ne spre-
mené. Dvanajstorka jedilnih žlic kr. 85,
finejših gold. 1.20; dvanajstorka žličice za
kavo kr. 45.

Kineško srebro s srebrnimi ploščami,
boljši kot navadno kineško srebro, ker se
predmeti iz kineškega srebra prevlečejo z
močno srebrno ploščo, se prodajajo le v
podpisnem bazaru. Poročstvo za kineško
srebro s srebrnimi ploščami se daje na 10
let. 12 žlic le gl. 16.50, žličice za kavo
gld. 9.20; dvanajstorka nožev in vilic
gld. 26.50, 28; žlica za sočivje gl. 3.90,
4.60; 12 nožev za dessert gld. 9.80, 12;
1 solnica najelegantnejša oblika gld. 2.40,
2.85, 3; ščupnica (za poper) gld. 1.45, 1.90;
razsipavec za sladkor gld. 1.90, 2.10; 1
velika žlica za mleko gld. 2.75, 3.40;
1 velika žlica za juho gld. 5.40, 6.40,
7; Slonjaki za nože v novi jako ele-
gantni obliki gld. 3.25; 1 par miznih
svečnikov gld. 4, 4.90, 5.85, 6.30, 7.25.

Kina-Alpaka-žlice, zbog lepote in vztraj-
nosti imenitne. 12 navadnih žlic gld. 2.35,
2.75, 3.50, 4.50, 5.20; 12 žličice za kava gl.
1.30, 1.60, 2.35; 1 velika žlica za juho kr.
90, gld. 1.20; za mleko kr. 45, 60.

Prave pipice za smodke iz morske pene
lepo zrezljane po kr. 50, 80, gld. 1; kras-
otvori po gl. 1.50, 1.80, 2, 2.50; po ravno
taki ceni so tudi gladke pipice z ustnikom
iz jantara v zalogi.

Najfinejši štajarski in angleški noži in
vilice, dvanajstorka z lesenim ročajem gld.
2, 2.40, 3; z bivolko-koščnim ročajem gld.
4.50, 5, 5.50, 6; najfinejši gld. 7, 8, 9; dva-
najstorka za dessert gld. 2, 2.50, 3, 3.50,
4, 5.

Alpaka-svečniki, z buhnenji, priznani kot
najboljši: visokost 4“ 5“ 6“ 7“ 8“ 9“ 10“
po kr. 40, 50, 60, 70, 80, 90, gl. 1.

Žepni trmometri v etui po samo 25 kr.

Najnovejši neseserji v podobi zlatih jajc,
v kterih je tul poln šivank, dvojni konci in
naprtnik iz kineškega srebra, veljajo le
kr. 30.

Dalekogledi (Perspective) z najboljšim ste-
klom, ki daleč dobro kažejo po kr. 60, 80,
gld. 1.

Angleške škarje najboljše baže: škarje za
izrezljavanje kr. 15, 20, 25, 30; 1 škarje
za vrezavanje kr. 25, 30, 35, 40, največje
kr. 50, 60, 70; krojaške škarje kr. 45, 65,
80, gld. 1, 1.20; 1 škarje za luč za svetil-
nice s smrdljivcem kr. 35; 1 verižica za
škarje kr. 20.

Žepne svetilnice s tako priljubljenimi sle-
pilnimi šipami po kr. 60, 70, 80; s 4 krat-
nim slepilom gld. 1, 1.20; v podobi knjige
za vkup zložiti gld. 2.50; svetilnica za bez-
rokavčni žep kr. 80.

Okviri za fotografije po kr. 4, 6, 10, 15;
fini kr. 20, 30, 40; najfinejši kr. 60, 80; v
kabinetni obliki kr. 50, 60, 80, gld. 1, 1.20.

Izvrstne angleške britve (za vsako se
daje poročstvo na dva leta) 1 Gladstone
Razor kr. 80; 1 Prince of Wales Ra-
zor gld. 1.20; 1 prav fina General Na-
pierz Razor gld. 1.60; 1 najfinejša Ad-
miral Razor gld. 2; 1 Model Razor,
najboljša britve na svetu gld. 3, 3.50. Vse
britve v nožnicah. Nožnice z dvema brit-
vama najboljše baže gld. 1.80; Milo za
briti kr. 15, 20; 1 jermen na vijak kr. 45,
brez vijaka kr. 25; pasta za jermen mazati
kr. 25.

Vsacemu gospodu **neobhodno**
potrebno.

Zubojček za briti in toaletno, fin, s ključ-
nico, z velikim zrcalom in naslednjimi po-
trebnimi rečmi: 1 fina angleška britev, 1
milo za briti, 1 škatlja iz kovine, 1 kamen
za brusiti in poostri, 1 glavnik, 1 krta-
čica za zobe, 1 fina pasta za zobe, 1 kos
voščene pomade, 1 kos mila za roke, 1 skle-
nica fine pomade, 1 flacon francoskega olja
za lase. Vse to vkup le gld. 2.80.

Jeklena peresa: Škatljica s 144 najboljših
peres kr. 30; Kuhn-ova peresa 1 karton
kr. 60, 80, gld. 1; angleška kr. 80, gld. 1,
1.20; dvanajstorka peresnih ročajev kr. 5,
10, 15, 20, 30, 40.

Ecritaires, elegantno polirani kovčeki, s
predali, v njih: peresni ročaj, svinčnik, gumi
za izbrisati, 12 jeklenih peres, 2 kosa
finega pečatnega voska le 35 kr.

N. Glattau-a prvi pariški bazar

za Avstrijo na Dunaji Stadt, verlängerte Kärntnerstrasse Nr. 51, Eck der Wallfischgasse v Todesco-vi palači.

NB. Prodajalcem poseben rabat.